

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 196.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365749328/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Den Fremmede

I en rig og nægtig venetiansk Patriciefamilie, hvis Navn engang har været meget bekjendt, skal der i hver Slægtrække have været en af Naturen vanheldet yngre Søn, der neppe havde Lighed med et Menneske, men snarere lignede det Slags Fostre af en bizar Fantasi, som den hedenske Folketro hensatte til Koboldernes eller Bjergrgnomernes Sphære. Det Vanheld, paastod man, var Betingelse for Slægtens Rigdom, Magt og hele udvortes Lykke – og denne Lykke var for Aarhundreder siden erhvervet af Slægtens Stamfader paa en hemmelighedsfuld, uhyggelig Maade. Hvis nogensinde en saadan Vanskabning giftede sig eller blot kunde vinde Kjærlighed hos nogen Kvinde, der havde seet ham, vilde Slægtens Lykke være forbi og dens Navn udsløttet. Hvergang en saadan vanskabt Søn blev født i Familien, var der altid stor Stads og Høitidelighed, og man hilsende et saadan Barns Fødsel som et nyt usvigeligt Pant paa Slægtens fremtidige Flor og Herlighed.

Om Familiens Stamfader vilde man kun vide, at han havde været simpel Soldat og udmærket sig baade i de italienske Borgerkrige og som Leiesoldat i fremmed Tjeneste. Han havde ved den vildeste Tapferhed og ved mange besynderlige Omstændigheder opsvunget sig til Hovding for en hel uovervundelig Krigerhær. Med den lod han sig leje af krigførende Potentater for uhyre Summer, for hvilke han tilsidst tilkjøbte sig et Slags Fyrstendom tilligemed Principetitlen og al den Iæder og Lykke, der ved Guldets Magt, forenet med Kløgt og Snildhed, kunde skaffes tilveie. I sin første Ungdom skulde han have været vanfør og meget grim; men efter en Mirakelkuur ved en helig Kilde – som han siden paastod – var han bleven anset for den smukkeste og mest velskabte Mand, man kunde see, og havde næsten været umodstaelig for enhver Kvinde, der saae ham. Der mumbledes Allehaande om en Pakt med Dæmonernes Fyrste. Han omkom ved et Jordskjælv og sank pludselig gennem et Hammesvæg i Jorden – men i en høj Alder, og hans Slægt blomstrede i Aarhundreder. I det 18de Aarhundrede havde Familien opgivet den Ærgjerrighed, der

Fra Follekalender for Danmark, 1859

søger sin Tilfredsstillelse i Krigens Farer og Besværligheder, medens den ad diplomatiske Veie havde aabnet sig Adgang til de største Stats-embeder og Æresposter ved flere af Europas Hoffer.

Familiens Overherre sørgede altid omhyggelig for, at et veltruffet Portrait af enhver Søn i Slægten blev opbevaret i Familiegalleriet. Blandt Rækken af disse Adelsmænd fandtes der regelmæssig i hver Generation en lille dværgagtig Vanskabning med et uformeligt stort Hoved og som oftest med det afskyeligste Udtryk af Dyriskhed, Sløvhed og opblåst hovmodig Dumbhed. Dette var dog ikke Tilfældet med den Sidste i Rækken, som vistnok havde et høist uformeligt Ydre, men hvis Blik dog havde noget besynderligt Tiltrækkende, naar man uden at agte paa Ansigts-Formerne kunde blive fortrolig med de Øine.

Denne sidste yngre Søn af Familien levede i Aaret 1804 i Paris. Dette formentlige Offer for Slægtens ydre Lykke var som sædvanlig ved sin Fødsel bleven hilset med Jubel i Familien. Der var Intet blevet sparet paa hans Pleie og Opdragelse. Han var bleven opfoørt som en Prinds og underviist paa det Omhyggeligste i de Videnskaber og Konster, hvortil han havde Lyst og Anlæg. Han var ingenlunde blotret for Aandsevner. Han var i denne Henseende et dobbelt Særsyn i Familien, medens alle de foregaaende Vanskabninger i denne Slægt havde været halve Dyr, uden Interesse for Andet, end for Velleevnet og de groveste sandelige Nydelser.

Guiljelmo var denne unge Mands Daabs-Navn. Han havde fra sin Barndom havt en paafaldende Lyst til at høre Eventyr og senere til poetisk Læsning ved Siden af en brændende Beggerlighed efter Alt hvad der i den strengere Videnskabelighed stod i nærmest Forbindelse med Aandens hemmelighedsfulde Verden. Saavel Naturvidenskaberne som Theologien og Filosofien syntes han kun at ville studere, for at tilfredstille denne sin Higen efter Klæthed i sit eget og Menneskeslagets Forhold til Væsners Ophav og deres evige Fremtid. Han havde ogsaa tidlig udviklet et stort Talent til Musikken, hvori han havde drevet det til et sjældent Mesterskab, som Fiolinist. I sin Faders Hus havde han allerede som Barn ladet sig høre ved store Fester og vakt Beundring ved sit Fiolinspil, men altid skjult bag et Forhæng, og uden nogensinde at ville vise sig for nogen Fremmed. Det Portrait, man havde af ham, var malet uden hans Vidende af en skjult Kunstner. Med de foregaaende Vanskabninger i Familien havde det